

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/102/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207092
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5912207092.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a JUDr. Blaženy Stašíkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 2C/107/2012-143 zo dňa 18. novembra 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Ružomberok rozsudkom č. k. 2C/107/2012-143 zo dňa 18. 11. 2013 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že žalobca si uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie sumy 125 eur z titulu majetkovej škody a sumy 385 eur z titulu nemajetkovej ujmy, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby (§ 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov /ďalej len „Exekučného poriadku/).

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že exekučné konanie na základe návrhu oprávneného POHOTOVOSTĚ, s. r. o., proti povinnej P. A., pre vymoženie sumy 1.557,89 eur s príslušenstvom sa začalo 13. 08. 2010, pričom žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie predmetnej exekúcie bola súdu doručená dňa 26. 11. 2010. Vzhľadom na to, že predmetom exekúcie bol nárok vyplývajúci zo zmluvy o úvere, ktorá je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou a z výroku exekučného titulu vyplývalo, že povinná osoba bola zaviazaná aj na zaplatenie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne (t.j. plnenie právom nedovolené), súd výzvou zo dňa 09. 12. 2010 vyzval Stály rozhodcovský súd na zaslanie fotokópie zmenky vystavenej dňa 29. 07. 2009 v lehote 12 dní. Výzva bola doručená Stálemu rozhodcovskému súdu dňa 15. 12. 2010. Elektronickým podaním doručeným súdu dňa 15. 12. 2010 Stály rozhodcovský súd požiadal o predĺženie lehoty na predloženie spisového materiálu o 30 dní. Výzvou zo dňa 14. 01. 2011 bol Stály rozhodcovský súd opätovne vyzvaný, aby obratom predložil fotokópiu zmenky vystavenej dňa 29. 07. 2009. Predmetné doklady boli súdu doručené na CD nosiči dňa 17. 01. 2011. Dňa 25. 01. 2011 bolo pre súdneho exekútora vydané poverenie č. 5508*013632 na vymoženie uloženej povinnosti 1.557,89 eur s príslušenstvom, trov predchádzajúceho

konania 369,11 eur a trov exekúcie. Predmetné poverenie bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 02. 02. 11.

Citujúc ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2010 a § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011 súd uviedol, že až znenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku novelizované zákonom č. 102/2011 Z. z. s účinnosťou od 01. 06. 2011 stanovuje, že exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených. Samotná dôvodová správa k novelizovanému ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku však uvádza, že správnosť aplikácie predmetného ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojím autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Vzhľadom na skutočnosť, že v praxi mohli vzniknúť určité pochybnosti, novela výslovne upravila, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené. Preto skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“ predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona a argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nedôvodná. Ust. § 41 ods. 2 písm. d/ sa preto správne aplikovalo aj na rozhodcovské rozsudky pred dňom 01. 06. 2011.

V tejto súvislosti súd poukázal na to, že v exekučnom konaní je zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákona o rozhodcovskom konaní“) (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 11/2010). Už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je exekučný súd konajúci o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený aj bez návrhu (ex offico) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/105/2011). V danom prípade za účelom objektívneho posúdenia zákonnosti vedenej exekúcie najmä z dôvodov podľa § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní konajúci exekučný súd po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie si vyžiadal od Stáleho rozhodcovského súdu ďalšie podklady. Na uvedenom mieste súd zdôraznil, že 15-dňová lehota platí len v prípade, že súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V danom prípade exekučný súd po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podrobil exekučný titul starostlivému súdnemu prieskumu, pričom k posúdeniu splnenia podmienok na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola nevyhnutná súčinnosť zo strany ďalšieho subjektu. V neposlednom rade poukázal na pasívny prístup žalobcu v rámci exekučného konania, keď súd na porušenie svojho práva žiadnym spôsobom neupozornil, neobrátil sa na predsedu okresného súdu so sťažnosťou na zbytočné priesťahy v tomto konaní, resp. nepodal ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR, keď je nepochybné, že sa jedná o účinné prostriedky nápravy v prípade zbytočných priesťahov v konaní.

Ďalej súd zdôraznil, že porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách. S poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/2002 konštatoval, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v Ústave SR alebo v zákone, ale ich nedodržanie sa nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je autonómny a nemožno ho vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (viď I. ÚS 63/00). Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súdu (26. 11. 2010) do vydania poverenia na vykonanie exekúcie (25. 01. 2011) vzhľadom na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie nie je takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práva žalobcu na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci

v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa súdu v tejto súvislosti nemožno nepoukázať na skutočnosť, že exekučný súd rozhodol o udelení poverenia na vykonanie exekúcie bez zbytočného odkladu (do 8 dní!) po poskytnutí súčinnosti zo strany Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave.

Keďže súd nemal preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu zbytočných prietahov v predmetnom exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, návrh žalobcu ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol bez potreby vykonávania ďalšieho dokazovania.

O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, právo na ich náhradu nepriznal, keď tento si v konaní uplatnil náhradu trov konania, avšak v zákonnej lehote nijako nevyčísľil ich výšku a ani z obsahu spisu mu žiadne preukázateľné trovy k okamihu vyhlásenia rozsudku nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

Vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám podľa ust. § 221 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa neprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci.

K dôvodom odvolania bližšie uviedol:

Žalobca ako strana konania nebol pred vynesení rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k žalobe a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Takýto procesný postup nepredstavuje len porušenie základného práva navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces, ale aj priame porušenie ust. § 114 ods. 2 O. s. p., osobitne to platí za situácie, keď súd vo veci neuskutočnil ústne pojednávanie s prítomnými účastníkmi konania. Upozornil, že porušením kontradiktórnosti konania žalobca trpí zásadne tam, kde navyše vo vyjadrení k žalobe žalovaného vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nedal súd žalobcovi možnosť akokoľvek pred vyhlásením rozsudku reagovať. Tiež žalobca ako strana konania nebol pred vynesení rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise, k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca aj tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Ďalej poukazoval na to, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

V konkrétnostiach napríklad žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konšatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak

v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní a nerozhodol o návrhu žalobcu v zákonnej lehote. Ako je zrejmé, nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musel preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Preskúmaním veci podľa odvolacieho súdu okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní žalobca namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. I. 17 spisu). Okrem toho z obsahu spisu okresného súdu tiež vyplýva, že Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 8NcC/79/2012-23 zo dňa 28. 12. 2012 rozhodol, že sudca Okresného súdu Ružomberok JUDr. Branislav Klukoš nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 2C/107/2012. Vo veci tak konal sudca, u ktorého neboli zistené subjektívne ani objektívne hľadiská na uplatnenie predpokladov v zmysle ust. § 14 ods. 1 O. s. p. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezáujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento

sudca vykonáva súdnicstvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Podľa odvolacieho súdu pokiaľ ide o vyjadrenie žalovaného k žalobe, toto bolo doručené okresnému súdu dňa 19. 03. 2013, ktorý ho následne doručil splnomocnenému zástupcovi žalovaného dňa 25. 03. 2013 (č.l. 42 p.v. spisu). Bolo preto nepravdivé, pokiaľ žalobca v odvolaní uvádzal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu.

Rovnako nebolo preukázaným ani nenariadenie pojednávania vo veci. Jeho uskutočnenie vyplýva zo zápisnice o pojednávaní (č.l. 128 spisu).

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 25. 03. 2013 pojednávanie. Dňa 22. 03. 2013 bol doručený zo strany splnomocneného zástupcu žalobcu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu nakoľko podal sťažnosť na ÚS SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na nezákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenia rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci. Vzhľadom na to navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia ÚS SR. Okresný súd uznesením č. k. 2C/107/2012-77 zo dňa 14. 05. 2013 návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 6Co/367/2013-96 zo dňa 27. 08. 2013 uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol potvrdil. Uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 10. 2013. Následne okresný súd nariadil pojednávanie na deň 28. 10. 2013, ktoré odročil na deň 18. 11. 2013 za účelom vypočutia účastníkov konania a vykonania dokazovania. Predvolanie doručil splnomocnenému zástupcovi žalobcu a žalovanému dňa 04. 11. 2013. E-mailom došlým súdu dňa 15. 11. 2013 o 16.21 hod. bol doručený zo strany splnomocneného zástupcu žalobcu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu nakoľko podal sťažnosť na ÚS SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na nezákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenia rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci. Vzhľadom na to navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia ÚS SR. Okresný súd uznesením č.k. 2C/107/2012-140 zo dňa 18. 11. 2013 návrh žalobcu na prerušenie konania v celom rozsahu zamietol.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníkov sa nariadeného pojednávania zúčastniť. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu. S poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 3 Obdo 11/2013 prekážka alebo iná okolnosť musí predstavovať „dôležitý dôvod“. Príčina, prečo sa účastník pojednávania zúčastniť nemôže a z ktorej dôvodu žiada o odročenie pojednávania sa musí s ohľadom na jej povahu vyznačovať nepredvídateľnosťou, záväznosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom spravodlivosti.

Žalobca a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Dôvody uvedené žalobcom nebolo možné ani podľa odvolacieho súdu považovať za dôležité dôvody pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmariť možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie

navrhnuté samotným žalobcom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 9Er/723/2010, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti neexistoval podľa odvolacieho súdu dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Branislava Klukoša z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci a preto nerozhodoval vec vylúčený sudca. Okresný súd v danom prípade vykonal tiež dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Ďalej žalobca v odvolaní tvrdil, že nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný, súd nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote, bol bezdôvodne nečinný a spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní. Okrem toho nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíval v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich a súd sa mal vysporiadať so všetkými vytkávanými zločkami.

Pokiaľ žalobca tvrdil, že súd prvého stupňa konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, odvolací súd poukazuje na to, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia nebola dodržaná. Tvrdenie žalobcu o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s omeškaním viac ako 193 dní sa však ukázalo ako nepravdivé. So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto je nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd. Keďže nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) nebol dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. príčinná súvislosť, vznik škody.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, resp. mu ani žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.